

Ulls encendrats

Carles Duarte

«Com una mateixa cosa hi ha en nosaltres la vida i la mort, allò que està despert i allò que dorm»

Heràclit

Com més va, més em costa de discernir en la meva memòria si el que recordo és allò que efectivament m'ha succeït o els somnis que he tingut com a conseqüència del trasbals que aquells fets m'han causat.

Entre els meus records, n'hi ha un que em resulta singularment enigmàtic perquè en conservo una percepció ben real i precisa i, en canvi, té una naturalesa del tot inquietant.

El que us explicaré passà ara ja deu fer uns vuit anys. Aleshores jo treballava força lluny de casa i anava cada dia a la feina amb el metro. N'hi ha una estació ben a prop de casa i és d'una línia que em deixava just a tocar de l'empresa on anava a fer de comptable, la meva professió.

El trajecte en metro solia durar mitja hora, el temps que necessitava per fer una lectura ràpida del diari, que comprava al quiosc que hi ha davant de l'estació.

En aquelles hores del matí —habitualment agafava un metro que passava per la meva estació a dos quarts de set—, hi ha dins dels vagons un ambient força ensopit: sempre els mateixos passatgers, ara l'un badalla, ara l'altre dorm, i el qui està despert s'entreté fent una ullada als altres passatgers o al diari o llegint algunes pàgines més d'aquella novel·la que ja fa unes quantes setmanes que aquell lector endormiscat arrossega entaforada a la bossa.

Aquell dia havia agafat el metro mitja hora abans. M'havia despertat abans de l'hora i, desvetllat, no vaig aconseguir d'adormir-me de nou. Vaig decidir de vestir-me, de fer-me l'esmorzar i d'anar-

me'n a treballar. Aprofitaria aquella estona per avançar una mica la feina, que tenia bastant endarrerida.

Els ocupants del vagó eren, doncs, diferents d'aquells amb els quals solia compartir el trajecte.

Vaig trobar que, com és ben natural, feien la cara de tenir més son. Un cop feta una ràpida ullada als passatgers —n'hi havia força menys que en el metro que agafava normalment— i als seients que quedaven sense ocupar, vaig decidir d'asseu-

re'm en un seient que hi havia a l'acabament del vagó. Vaig desplegar el diari i, sense presses, vaig començar a llegir-lo.

Quan ja n'havia repassat alguns fulls i m'havia aturat a llegir una notícia sobre nous avenços en l'estudi de l'origen de l'univers, vaig tenir la clara sensació que algú m'estava mirant fixament. Vaig procurar de no fer cap cas d'aquella incòmoda percepció, però, com que no s'esvania, vaig aprofitar l'acció de girar el full del diari per aixecar la vista i confirmar si realment hi havia algú que m'observava.

Era una dona jove, d'uns trenta anys, que no recordava haver vist quan havia pujat al metro però que tampoc no havia vist pujar al vagó. Em va deixar sorprès que, quan la vaig mirar, ella no va esquivar els meus ulls, sinó que va continuar mirant-me, amb una estranya força. Fent un esforç per vèncer l'atracció que els seus ulls em causaven, vaig intentar, sense èxit, reprendre diversos cops la lectura del diari. Però a cada moment aixecava el cap per anar a trobar la bellesa d'aquells ulls, d'un trist i misteriós i sensual color encendrat.

Tres estacions abans d'arribar a l'acabament del meu trajecte, aquella dona es va aixecar del seient i va baixar del metro. Vaig aprofitar per observar-la atentament: era una dona d'alçada mitjana, amb els cabells castanys, una pell blanquinosa i unes mans fines, molt fines, amb els dits prims i llargs... i aquells ulls encendrats.

Aquell dia no vaig fer res bo. No podia evitar de tenir present tothora la penombra intuïda d'aquells ulls bellíssims.

Fins i tot de nit. Aquella imatge m'havia trasbalsat completament. La meva dona se'n va adonar, però, malgrat les seves preguntes, no em vaig atrevir a explicar-li el que m'havia succeït.

L'endemà al matí vaig anar ben d'hora a l'estació de metro i vaig esperar-m'hi impacient fins que va passar el metro que havia agafat el dia abans. Vaig buscar el mateix vagó i hi vaig pujar. Vaig donar una llambregada als passatgers del vagó i vaig comprovar que no hi era. Això em va preocupar, però em vaig tranquil·litzar pensant que potser pujava més endavant.

I, efectivament, quan el tren es va aturar a l'estació següent, va entrar-hi aquella dona dels ulls encendrats. Ben aviat es va adonar de la meva presència, ens vam entremirar i es va asseure davant meu.

Em semblava encara més bella, d'una bellesa absolutament natural, gairebé salvatge. Ens bevíem amb els ulls amb una avidesa i un desig que no recordava haver sentit mai amb aquella intensitat. Estic segur que els altres passatgers es devien adonar perfectament d'aquella situació i ara en sento

vergonya. De tant en tant em refugiava per un breu instant rera els fulls del diari. Només un breu instant, perquè em costava tant deixar-la de mirar com mirar-la constantment. Quan un passatger que seia al costat del seient que ocupava aquella dona es va aixecar, vaig tenir la temptació d'anar a asseure-m'hi, però finalment no m'hi vaig decidir. I crec que no ho vaig fer per no deixar de mirar aquells ulls que tan bojament m'havien seduït.

Sense pensar-m'ho dues vegades, quan vaig veure que s'aixecava per baixar del vagó, la vaig seguir, tot i que sabia perfectament que encara em quedaven tres estacions per arribar a l'acabament del meu trajecte. Vaig anar darrera seu fins a la sortida de l'estació. Llavors li vaig tocar lleument el braç i es va girar. Era evident que havia notat que la seguia. Sense demanar-li en cap moment com es deia, li vaig explicar que havia observat com em mirava fixament. Em va respondre dient que jo també ho havia fet. Li vaig dir que era ben clar que ens agradàvem i li vaig proposar de veure'ns. Després de superar una lleu resistència sense convenciment per part seva, vam quedar de veure'ns aquella mateixa tarda a casa seva. Recordo que em va dictar la seva adreça, que vaig escriure al dors d'una de les meves targetes.

Un fort neguit em va rosegat tot el dia. Quan va ser l'hora, vaig donar l'excusa per deixar l'oficina que havia d'anar a fer unes gestions i em vaig encaminar cap a l'adreça que havia apuntat a la targeta. Quan ja hi era ben a prop vaig adonar-me de sobte que era exactament la mateixa adreça on havia viscut la meva dona quan era soltera. Fins i tot es tractava exactament del mateix pis. Vaig pensar que de vegades l'atzar produïa uns resultats ben desconcertants.

Vaig trucar a la porta i, quan em van obrir, em vaig quedar astorat, de pedra. Semblava... la meva dona. Però no era ben bé ella. M'hi vaig fixar per un instant en el seu rostre, hi havia... els ulls... aquells ulls encendrats. Sense poder arribar a pronunciar cap paraula vaig fugir corrent escales avall. I no em vaig aturar fins a l'estació del metro.

En obrir la porta de casa vaig comprovar que la meva dona no hi era. Quan hi va arribar, la vaig observar amb una atenció inusitada, que va intrigar-la. Em va fer, però, un petó i, com si no hagués succeït res d'especial, se'n va anar a l'habitació a canviar-se de roba.

Vaig procurar oblidar-me de la dona dels ulls encendrats, sense gaire èxit. I fins i tot avui de tant en tant em llevo una estona abans al matí i agafo el metro com si anés a treballar a la meva antiga feina amb l'esperança de retrobar aquells ulls, de perdre-m'hi per una estona encara. Mai més, però, no l'he tornada a veure.